

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Ямбол, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Марина Хр. Христова Иванова

при участието на секретаря Т. С. К.
като разгледа докладваното от Марина Хр. Христова Иванова Гражданско дело № 20222330100308 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, предявена от ЗК „Лев Инс“ АД против М. П. Б., с която се претендира постановяване на решение, с което да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, за които е издадена ЗИ по гр. дело № ***2021 год. на ЯРС, а именно 12 750, 14 лв. – главница, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по щета от 21.02.20216 год., законна лихва от датата на заявлението, както и разноски в заповедното и исковото производството.

В исковата молба се посочва, че на 21.02.2016 год. в гр. Я. настъпило ПТП с участието на МПС, управлявано от ответницата, застраховано по ЗЗ ГО при ищцовото дружество. Вина за настъпването му имала ответницата, която била призната за виновна с влязла в сила присъда. В дружеството била заведена щета от пострадалото лице Г. К., на която било определено и изплатено застрахователно обезщетение в размер на 12 750, 14лв. С изплащане на обезщетението за ищецът възниквало правото да получи заплатеното обезщетение, т.к. застрахованият напуснал мястото на ПТП преди идването на органите за контрол на движението по пътищата . Претендира се уважаване на претенцията, включително присъждане на разноски.

В депозирания отговор ответницата оспорва иска. Сочи, че претенцията е погасена с изтичане на 5 – годишен давностен срок, за което излага съображения. Същевременно твърди, че страда от заболяване- тежък *** ***и в резултат на преживения стрес и уплаха от процесното ПТП е получила силни болки, загуба на чувствителност , което изисквало спешно да вземе лекарства, които не се намирали у

нея, ето защо отишла в дома си и потърсила помощ от сина си. Иска се отхвърляне на иска.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител.

Ответницата оспорва иска чрез упълномощен адвокат.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Не е спорно по делото, че по заявление на ищеца е образувано ч.гр.д. №***2021 год. на ЯРС по което съдът е издал заповед за изпълнение, с която е разпоредено ответникът да заплати на заявителя исковите суми. В предвидения в чл. 414 ГПК срок длъжникът е депозирал възражения против заповедта за изпълнение, поради което и в едномесечния срок от уведомяването си за това заявителят е предявил настоящия иск по чл. 422 ГПК.

Страните не спорят, още че за лек автомобил Фолксваген Пасат ДКН *** е действала валидна застраховка ГО , за периода 10.11.2015 – 09.11.2016 год., със застраховател ищцовото дружество.

На 30.03.2017 год. Г. И. К. е депозирала при ищеца уведомление за застрахователно събитие, като е посочила, че е пострадала при ПТП на 21.02.2016 год., реализирано от л.а. застрахован при ищеца, поради което претендира образуване на щета и определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение.

С присъда ***/21.02.2017 год. по НОХД ***2017 год. на ЯРС ответницата М.Б. е призната за виновна, в това, че на 21.02.2016 год., около 22,00 ч. при управление на МПС е нарушила правилата за движение по пътищата, в резултат на което е предизвикала ПТП и по непредпазливост е причинила средна телесна повреда на Г. И. К. – увреждане на лявата колянна става, което е довело до трайно затрудняване движенията на левия долен крайник за около 4-5 месеца, като деянието е извършено на пешеходна пътека и деецът е избягал от местопроизшествието.

Ищецът е представил още писмени доказателства касаещи здравословното състояние на пострадалото лице Г. К. – епикризи, амбулаторни листи, фишове за прегледи, фискални бонове, рецепти за различни медикаменти.

Представено е становище на лекаря – съветник от 30.04.2017 год., протокол от заседание на застрахователно – експертна комисия при ЗК „Лев Инс“ АД, на което е взето решение на пострадалото лице да се изплати сумата от 11 800 лв. – неимуществени вреди и 950, 14 лв. – имуществени вреди или общо сумата от 12 750, 14 лв. На 25.07.2017 год. е било сключено споразумение, а с платежно нареждане от 04.09.2017 год. определената сума е била заплатена по сметка на К..

В подкрепа на твърденията си , че страда от заболяване ответницата е представила ЕР на ТЕЛК от 05.12.2011 год., с което ѝ е определена 50 % ТНР за срок от

две години, с водеща диагноза – други ***.Посочени са противопоказните условия на труд, включително че може да продължи да работи като ***.

Приети са още епикризи на ответницата от 08.04.2013 г., от 08.09.2009 год., от 28.02.2008 год., от 12.07.2007 год., от 23.12.2005 год.

По делото са събрани и гласни доказателства. В показанията си св. КМ , приятелка на ответницата посочва, че знае за заболяването от което страда , което получила от стрес – *** Това водело до схващане на ръцете и краката.Виждала е, че не може да се справя даже с елементарни дейности, когато правела кризи. Имала и други заболявания, вкл. високо кръвно налягане. Знае за инцидента, който бил през февруари 2016 год. Синът на ответницата ѝ се обадил и помолил да отиде в дома ѝ, т.к. казал, че е в много тежко състояние. Когато свидетелката отишла отвеницата била тревожна, зачервена, не можела да се движи. Имала треперене и кръвното ѝ било високо. Свидетелката се изплашила, т.к. никога не я била виждала така. Ответницата категорично отказала да извикат „Бърза помощ“. Дали и лекарства за нейното състояние, допълнителна доза. Наложило се свидетелката да остане през цялата нощ. Разбрала, че е бутнала някаква жена, но не посмяла да я разпитва, за да не я тревожи още повече. За самия инцидент подробности не знаела.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи:**

Правното основание на предявения иск е чл. 422 ГПК, вр. чл. 500,ал.1,т.3 от КЗ.

Във връзка с правната квалификация на иска следва да се посочи, че според практиката на ВКС /решение № 20/02.04.2021 год. по гр. дело № 2695/2019 год. на ВКС/ - Наличието на предвидените в чл. 274 КЗ /отм./ и чл. 500 КЗ основания за възникване на регресното право не освобождава застрахователя от отговорността по риска „Гражданска отговорност“ към третото увредено лице, поради което той дължи обезщетяване на вредите, претърпени от него. Приложимият закон по отношение на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите спрямо виновния застрахован водач, когато застрахователният договор с него е сключен при действието на отменения КЗ, застрахователното събитие /ПТП/ е настъпило при действието на КЗ /в сила от 01.01.2016г./ и плащането на застрахователното обезщетение от страна на застрахователя е осъществено при действието на КЗ /в сила от 01.01.2016г./, е Кодексът за застраховане, в сила от 01.01.2016г.

Така предявения иск съдът намира за допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от уведомяването на заявителя за депозирано от страна на длъжника възражение. В настоящото производство в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно доказване съществуването на вземането си по оспорената заповед за

изпълнение.Предвид конкретиката на казуса следва да се изследва наличието на деликт предизвикан от ответника като пряк причинител, със съответните характеристики на деликта – виновно, противоправно поведение на ответника, щети, както и пряка причинна връзка между поведението и вредоносния резултат, като в тежест на ответницата е да установи , че след ПТП е било наложително да ѝ бъде оказана медицинска помощ или е напуснала по друга неотложна причина .

Съгласно чл. 500, ал.1, т.3 КЗ, освен в случаите по чл. 433, т. 1 застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач, когато е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; в този случай тежестта на доказване носи виновният водач.

На основание чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда ***/21.02.2017 год. по НОХД ***2017 год. на ЯРС, е задължително за настоящия граждански съд по отношение на следните обстоятелства: на 21.02.2016 год., около 22,00 ч. при управление на МПС ответницата е нарушила правилата за движение по пътищата-чл.116 и чл.119,ал.1 ЗДвП., в резултат на което е предизвикала ПТП и по непредпазливост е причинила средна телесна повреда на Г. И. К. – увреждане на лявата колянна става, което е довело до трайно затрудняване движенията на левия долен крайник за около 4-5 месеца, като деянието е извършено на пешеходна пътека и деецът е избягал от местопроизшествието. Т.е. със задължителна сила са установени виновно, противоправно поведение на ответницата, причинените на пострадалото лице вреди, както и пряка причинна връзка между поведението на ответницата и вредоносния резултат.

Установена е и втората предпоставка за ангажиране на регресната отговорност, а именно - обезщетението е реално изплатено на пострадалото лице, факт който не се и оспорва в процеса.

Обстоятелството, че ответницата е напуснала мястото на произшествието е установено с присъдата, предвид прилагането на квалифицирания състав на престъплението и не се оспорва от ответницата. Безспорно е, и че посещението на местопроизшествието от компетентните органи е било задължително по силата на закона. Ето защо съдът приема, че следва да разгледа релевираните в отговора възражения за недължимост на сумата, а именно , че вземането е погасено по давност, както и че ответницата е напуснала мястото на настъпване на ПТП, предвид, че е било необходимо да ѝ се окаже медицинска помощ, респ. друга неотложна причина – физическото и психическото ѝ състояние, в което се е намирала и нуждата от

лекарства/според изложеното в исковата молба/.

Посочените обстоятелства съдът намира за недоказани. Не се установи безспорно в процеса след ПТП ответницата да се е нуждала от оказване на медицинска помощ. Действително представени са доказателства, че същата страда от заболяване ***но липсват ангажирани годни доказателства, предвид че съдът не разполага със съответните специални знания, каква е същността на заболяването ѝ, какви са последиците за организма при стресова ситуация, както и налагало ли се е оказване на медицинска помощ в следствие на процесния инцидент. Липсват медицински документи за посещение на лекар след ПТП, за влошено здравословно състояние на ответницата след ПТП, т.к. всички представени писмени доказателства касая период от няколко години преди процесната дата. Освен това от показанията на разпитаната свидетелка не се установява да е предоставена медицинска помощ, напротив според свидетелката именно ответницата е отказала такава. Не се установява и наличието на друга неотложна причина. Липсват данни какви медикаменти употребява ответницата, включително било ли е наложително да приеме същите в следствие претърпения стрес от инцидента, като не без значение е обстоятелството, че очевидно същата е била във възможност да шофира преди ПТП, и да продължи да шофира след осъществяване на ПТП, като се прибере до дома си. Според съдебната практика неотложни обстоятелства за напускане на инцидента биха били, оказване помощ на пострадалото лице като същото бъде откарано на лекар, получени травми от деликвента, налагащи на последния да се окаже медицинска помощ и др., каквито данни в процеса не се установиха. Поради изложеното съдът приема, че напускането на местопроизшествието е било неоснователно.

Неоснователно е и възражението на ответницата, че искът е погасен по давност. По въпроса за погасителната давност спрямо регресните искове на застрахователя съществува трайна практика на ВКС, обективизирана в ППВС № 7/77 и [решение № 131/07.10.2011 г. по т. д. № 806/2010 г. на I т. о., решение № 70/23.06.2011 г. по т. д. № 624/2010 г. на I т. о., решение № 144/26.01.2010 г. по т. д. № 532/2008 г. на II т. о. и др.](#), в които е прието, че регресните искове на застрахователя по чл. 274 КЗ /отм./ се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност, която започва да тече от момента, в който застрахователят изплати обезщетението на правоимащото лице. Регресното право на застрахователя срещу деликвента възниква по силата на закона, а не по силата на застрахователния договор, обвързващ застраховащ и застрахован, поради което не възниква от датата на застрахователното събитие (увреждането), а от момента на плащане на обезщетението на увреденото лице. Предвид това, искът на застрахователя, насочен към виновния водач за плащане на изплатеното застрахователно обезщетение, се погасява с общата давност по [чл. 110 ЗЗД](#), която започва да тече от момента на плащането, с което възниква и самото регресно право, а не от датата на деликта. Ищецът е извършил плащането на 04.09.2017 г., а заявлението по

чл. 410 ГПК е депозирано в съда на 19.11.2021 год., откогато се счита и предявен искът по чл. 422 ГПК, поради което не е погасен по давност.

Освен изложеното ответницата е направила най – общо оспорване на вземането по размер, считайки обезщетението заплатено от застрахователя за прекомерно. Когато застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение по споразумение с увреденото лице, в производството по чл. 247,ал.1 КЗ /отм./, сега чл. 500,ал.1 КЗ, ответникът може да навежда възражения относно това дали размерът на изплатеното обезщетение е в съответствие с критериите по чл. 52 от ЗЗД, тъй като застрахованият не е страна по постигнатото споразумение. Посоченото възражение предвид събраните по делото доказателства съдът намира също за неоснователно. Имайки предвид, че според влязлата в сила присъда на пострадалото лице е причинена средна телесна повреда , с период на възстановяване при обичаен ход на оздравителния процес 4- 5 месеца, констатираното от комисия при застрахователя /според неоспорения протокол/ във връзка със заведената щета, че при ПТП лицето Г. К. е получило и контузия на главата, мозъчно сътресение, контузия на левия крак със счупване на малкия пищял в горната му част, разкъсване а вътрешна колатерална връзка, контузия и хематоми в лявата половина на тялото, представените писмени доказателства за сторени от пострадалото лице разноски за лечението, съдът приема, че обезщетението от 11 800 лв. за неимуществени вреди напълно съответства на критериите за справедливост по чл. 52 ЗЗД, а определеното обезщетение в размер на 950, 14 лв. – имуществени вреди е в съответствие с представените от пострадалото лице доказателства за сторени разходи.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът приема претенцията за изцяло основателна.

Съгласно ТР №4/2013 год. на ОСГТК - съдът в исковото производство с произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед з изпълнение. С оглед уважаване на иска в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в пълен размер или сумата 225 лв.

В полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция н осн. чл. 78,ал.1 от ГПК в размер на 225 лв. заплатена държавна такса, както юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., изчислено на минимума, предвиден в чл. 25 от НЗПП, предвид ниската фактическа и правна сложност на делото разглеждането му в едно с.з., в което представител на ищеца не е взел участие.

Водим от гореизложеното, Я Р С

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М. П. Б., ЕГН ***** , че дължи на ЗК“Лев Инс“АД , със седалище и адрес на управление гр. София, ЕИК ***** следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № ***2021 г. по описа на ЯРС, а именно – **12 750, 14 лв.**- главница, в едно със законната лихва от подаване на заявлението в съда – 19.11.2021 год. до изплащане на задължението.

ОСЪЖДА М. П. Б., ЕГН ***** , че дължи на ЗК“Лев Инс“АД , със седалище и адрес на управление гр. София, ЕИК ***** сумата от 225 лв.– разноси в заповедното производство, както и сумата от 325 лв. - разноси за настоящото производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____